

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 355/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného Mgr. Patríciou Urbanovou, Sládkovičova 9, Žilina, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/70/2020 z 1. júna 2021 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/92/2022 z 13. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 10. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 a 6 ústavy, ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru a svojho práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3To/70/2020 z 1. júna 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Tdo/92/2022 z 13. marca 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9T/3/2017 z 12. augusta 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa

§ 145 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. c) Trestného zákona, za čo mu okresný súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 21 rokov.

3. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom krajského súdu tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 3 Trestného poriadku krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám rozhodol tak, že sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov.

4. Sťažovateľ podal vo svojej veci dovolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu tak, že najvyšší súd ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta viaceré pochybenia v trestnom konaní, ktoré neboli napravené zo strany krajského súdu a ani zo strany najvyššieho súdu.

6. V prvom rade namieta, že na pokyn krajského súdu v skoršom zrušujúcom uznesení mali byť vypočutí dvaja znalci a svedok [REDAKOVANÉ], avšak tieto osoby neboli na hlavné pojednávanie predvolané. Svedok [REDAKOVANÉ] by podľa sťažovateľa potvrdil, že ho videl odchádzať od osobného motorového vozidla v čase, keď ešte nehorelo, a teda podpáliť ho v skutočnosti mal [REDAKOVANÉ].

7. Sťažovateľ taktiež namieta, že nemal možnosť znalecky skúmať vrak osobného motorového vozidla, o ktorého likvidácii nemal vedomosť. Uvedené pochybenie je umocnené tým, že znalci neboli predvolaní na hlavné pojednávanie.

8. Ďalej namieta, že jeho odsúdenie bolo založené na prepise telefonických odposluchov, ktorých autenticitu a spoľahlivosť spochybňoval, pričom tieto odposluchy podľa všetkého vyhotovovali policajti a sudca ich schválil bez skutočného overenia. Okresný súd nezabezpečil príkaz sudcu na zabezpečenie informačno-technického prostriedku, preto tento príkaz ani nebolo možné preskúmať, čím došlo k neprípustnému zásahu do práva sťažovateľa na súkromný život.

9. Všeobecné súdy nevenovali podľa sťažovateľa dostatočnú pozornosť jeho námietke o absencii úmyslu usmrtiť poškodeného v skutkovej vete. Najvyšší súd aplikoval extenzívny výklad trestnoprávnej zodpovednosti v neprospech sťažovateľa, keď tento úmysel v skutkovej vete nevyžadoval.

10. Napokon namieta, že mu nebol uložený súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ktorého aplikácia by mu bola na prospech.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 a 6 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) dohovoru, ako aj jeho práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru a práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a to z dôvodu nedostatočného zohľadnenia viacerých jeho odvolacích a dovolacích námietok.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

13. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ústavný súd ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci (m. m. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 190/2022, II. ÚS 387/2022, III. ÚS 397/2023).

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, pričom túto možnosť aj využil a posúdenie všetkých jeho relevantných námietok tak bolo v právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

15. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo ako takú potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd nedostatočným spôsobom reagoval na viaceré jeho námietky, ktoré sú bližšie uvedené v bodoch 5 až 10 tohto uznesenia.

17. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

18. 34. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď

vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

19. Ústavný súd napadnuté dovolacie uznesenie preskúmal a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť v tejto časti nie je dôvodná.

20. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k návrhu na výsluch svedka [REDAKOVANÉ] odkázal na záver okresného súdu o nadbytočnosti daného dôkazu s ohľadom na všetky iné zabezpečené a vykonané dôkazy (krajský súd v napadnutom rozsudku doplnil, že svedok [REDAKOVANÉ] nemal byť prítomný pri skutku a nemal mať o ňom žiadne relevantné informácie, pričom o jeho súvislosti s prejednáványm skutkom nesvedčili žiadne vykonané dôkazy, pozn.). Vo vzťahu k výsluchu tohto svedka a taktiež k ďalším dôkazom opísaným v zrušujúcom rozsudku doplnil, že v konaní po zrušení v poradí prvého rozsudku vo veci sťažovateľa po nesúhlase sťažovateľa so zmenou v zložení senátu a po vylúčení veci na samostatné konanie došlo pred novým senátom k vykonaniu hlavného pojednávania od počiatku v celom rozsahu vrátane dokazovania k otázkam viny a trestu, a to pri zabezpečení zásady bezprostrednosti a ústnosti. Povinnosť vykonať dôkazy v zmysle § 327 ods. 1 Trestného poriadku sa v takomto prípade neuplatní.

21. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa vraku osobného motorového vozidla najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že po vykonaní znaleckého skúmania vyslovili orgány činné v trestnom konaní súhlas s jeho odtiahnutím a likvidáciou vraku, pričom sťažovateľ a ani jeho obhajca neprejavili v prípravnom konaní záujem znalecky skúmať vrak ešte aj vlastným znalcom.

22. Na tomto mieste ústavný súd považuje za vhodné doplniť, že ak sťažovateľ poukazuje na svoje umiestnenie vo väzbe v Českej republike, tak minimálne jeho obhajca mal možnosť komunikovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a prípadne ďalšie znalecké dokazovanie navrhnúť.

23. Pokiaľ išlo o námietku sťažovateľa týkajúcu sa použitia informačno-technických prostriedkov vo veci iného obžalovaného, na použitie takýchto prostriedkov bol podľa najvyššieho súdu v danej veci vydaný príkaz a do súdneho spisu vo veci sťažovateľa bol zabezpečený CD-nosič a prepisy hovorov. Sťažovateľom namietaný príkaz nebol v jeho veci vykonaný ako dôkaz a na danom príkaze ani nebolo založené odsúdenie sťažovateľa. Ak sťažovateľ navrhol preverenie zákonnosti zo strany najvyššieho súdu, tento upriamil pozornosť sťažovateľa na skutočnosť, že jadro dokazovania je v trestnom konaní predovšetkým v rámci hlavného pojednávania a že sťažovateľ mal možnosť navrhnúť vykonanie tohto dôkazu pred okresným súdom, pričom túto možnosť nevyužil. Pokiaľ išlo o použitie tzv. odposluchov, najvyšší súd odkázal na naplnenie § 115 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj na svoje stanovisko sp. zn. S 22/2020.

24. K námietke sťažovateľa o absencii úmyslu v skutkovej vete najvyšší súd konštatoval, že jeho úmysel bez pochybností vyplýva a možno ho dovodiť z časti skutkovej vety „*motorové vozidlo, v batožinovom priestore ktorého sa nachádzal poškodený [REDAKOVANÉ], zapálil a odišiel...*“. V tomto smere doplnil, že skutková veta nemusí výslovne obsahovať to, akou formou zavinenia mal byť trestný čin spáchaný, pretože ide o právny pojem a forma zavinenia je náležitou súčasťou tzv. právnej vety. V právnej vete rozsudku okresného súdu je uvedené, že sťažovateľ iného úmyselne usmrtil a spáchal tento čin závažnejším spôsobom konania, surovým a trýznivým spôsobom.

25. Už uvedené závery najvyššieho súdu sťažovateľ pred ústavným súdom relevantným spôsobom nespochybnil.

26. Napokon vo vzťahu k námietke sťažovateľa o neuložení súhrnného trestu možno nad rámec záverov najvyššieho súdu odkázať na napadnutý rozsudok krajského súdu, na ktorý najvyšší súd odkázal a z ktorého vyplýva, že sťažovateľ sa prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona, za ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. OT/176/2014 z 10. apríla 2014, dopustil 8. apríla 2014, teda až po vyhlásení prvého odsudzujúceho rozsudku z 2. júla 2013 (ktorý bol následne odvolacím súdom zrušený). Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ sa následnej trestnej činnosti nedopustil ešte pred vyhlásením prvého odsudzujúceho rozsudku v preskúmvanej veci (ale až po ňom), a teda mu nebolo možné pri finálnom odsúdení v preskúmvanej veci uložiť súhrnný trest vo vzťahu k právoplatnému odsúdeniu za iný trestný čin – nejde o viacčinný súbeh trestných činov, ale o (nepravú) recidívu trestnej činnosti, trestanú samostatným trestom (samostatnými trestami), aj keď uloženie trestu za opakovane spáchaný trestný čin predchádza vyhláseniu toho odsudzujúceho rozsudku za skôr spáchaný trestný čin, ktorý už (na rozdiel od predchádzajúceho zrušeného rozsudku) nadobudol právoplatnosť.

27. Vzhľadom na všetko už uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu